

„Danstieren“

halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstieren“ udgaaar hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang de Forenede Stater \$1.50, Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forud.

Bestilling, Betaling, Adresserandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Brevbreve til „Danstieren“ sendes til Redaktionen, og alle Artikler og Breve adresseres til A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second class matter. Advertising Rates made known upon application.

„Danstieren“

Bladet sendes til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplyselse modtages af Udgiiverne, og at Gælder er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Redaktionen henvender sig til Folk, der avventer i Bladet, enten for at faa hoes dem eller for at faa Oplysning om det avventende, bedes de altid omtale, at de faa Avventerlisten i dette Blad. Det vil vare til genbydig Nytt.

Freds slutningen.

Hvem vandt?

„Bangai Nippon!“ begynder „F-maha World Herald“ en Redaktionsartikel i Anledning af Freds slutningen. Vi faaler sig at stemme i med dette Udraad.

Russierne mener vel nok, at det er dem, der har vandt Slaget i Portsmouth. Og der er maaske mange, der vil slutte sig til denne Mening og raabe hurra! for Rusland. Mr. Witte anfoeres som at have sagt, da der i Portsmouth jubileredes over Afslutningen af Tirsdaags Forhandlinger: „Vi har haft vor Viao Yang og Mulden paa Landet, siger de, og vor Tushima paa Soen, men Japannerne har deres Portsmouth“. Det udtrykker jo saa hans Syn paa Udfaldet af Fredsunderhandlingerne i Portsmouth. Ach du lieber! Det har jo hele Tiden vaeret Russierne om Aften at gaa; de vilde jo „foretrække Fredsbetingelserne i Tokio“ — hvad stor Forskel gaar det saa, om de foretrækker dem i Portsmouth.

Den amerikanske Presse synes naermest at betragte Udfaldet i Portsmouth som en diplomatisk Sejr for Rusland. Helt siden Japans Respræsentanter gik ind paa at behandle Fredsbetingelserne „seriatim“, havde Russierne Overtaget over dem, idet de indrømmede den ene Betingelse efter den anden og fik Hovedbetingelsen udført til det sidste, saa det kom til at se ud, som nu havde Japan ingen anden Grund til at fortsætte Krigen end Pengeafpresning. Ruslands Respræsentanter fik Japans ditto sat op i et Hjørne, hvor de ikke kunde slippe fra, før de gav efter. Og de gav efter — helt efter paa Fordringen om Krigsfladeserstatning. Det kan nok se ud som en diplomatisk Sejr for Rusland. Og den Vre skal Rusland have, at den har Diplomatier, der forstaaer sig paa at bruge Kneb.

Men — lad os standse og taente os lidt om. Er dette sandt, at om Japan havde naegtet at slutte Fred alene for Penges Skyld, saa vilde det have baaret Skylden for Krigen? Fortættelse, saa er det lige saa sandt, at Rusland allerede har taget en faa-dan Skyld paa sig. Rusland gav et faa-dan sidste Svær, at for dette Land's Skyld vilde Krigen blevet fortsat alene af Pengeskyld. Det kan Rusland aldrig komme fra, det kan aldrig badste den Vret af sin Vre, at det har valgt hellere at fortsætte Krigen og tage Tusinder af Menneskers Blod paa sin Samvittighed end at betale en rimelig Stadeserstatning til Sejrhæren.

Vi mener nu, at Japan til alle sine glimrende Sejre paa Slagmarken, paa Land og Sø, har fejlet den stænkste Sejr i Portsmouth. Thi det gamle Ord gaelder vel endnu, at „den, der overvinde sig selv, er større end den, der indtager en Stab“. Og Japans sidste Sejr er, saa ret vi kan se, en Selvovervindelse. Der er slet ingen Grund til at antage, at Japan ikke kunde have fortsat Krigen med glimrende Succes. Paa Soen er de Guehrer over for Rusland, og paa Landet er de sikket Russierne lige saa overlegne

som nogen Sinde. De kunde have tounget Rusland til at betale Krigsfladeserstatning. Med Bevidsthed derom var det ikke let at give Afkald paa Krigsfladeserstatning. Og ikke det alene. Men Rusland havde med sine diplomatiske Kneb og ved sin Troshed saaledes drillet Japan paang, at det maatte være overmaade frivillende for en stolt Sejrhætte at vise, at han ikke var bange for at slaa til igen. Men Japans Regering overvandt sig selv, og bagefter er det slet ikke vanskeligt at se, at det har vandt en Sejr, som næppe har sit Sidestykke i Historien. Japan har ved at foretrække Freden for en hel eller halv Billion Dollars lagt et Højsind for Dagen, som gaar Krav paa Verdens Beundring og Højagtelse.

Rusland faar Skylden for Krigen, haade for at have givet dens Marsk og for at vilde fortsætte den. Det bærer Stam og Stade af Krigen, saa længe den har vaeret. Ikke et Slag har det vandt. Det er at haabe, at det har vandt i Vids-m.

Japan begyndte Krigen som et Bærn for Fædrelandet, for at haand-have Reiffærdighed. Det har fort-jat Krigen med Vre, det har vandt, hvad det begyndte Krigen for, og det har vandt mere — det har aftounget Verden Beundring og vandt en Plads blandt Stormagterne, ja det har høvet hele den gule Race. Det kunde evne at slutte Fred selv uden Stadeserstatning.

Samfundets Misjonstasje.

Venner over hele Samfundsklinien, der er intet i denne Rasse for Næsbitter, og der er stor Trang for Hjælp.

Pacific Kredse, den lille Kredse med den store Misjon i San Francisco og Portland, henvender sig gennem dens Kredsestyrelse til Kirkeaaet med indtrængende Bøn om at komme dem til Hjælp med Kærlighed, Forbøn og Støtte.

Kære Venner, Arbejdet ved Bro-drene Pastor P. L. C. Hansen og Pastor G. Grill er gaaet velignet fremad i begge Storbyerne, men hve-ten Arbejdsmarken eller Kredsen kan hjælpe sig selv. Samfundet maa her træde stættende til endnu et Tidrum. I San Francisco gaar det rask fremad med den nye Kirke og Præstebolig — maaske alt vil blive færdig til December Maaned. Sidst i denne Maaned skal vore Venners Kirke i Portland indvies. I Sandhed det er et svært trangt Selvopoffelses Arbejde for vore Brødre at arbejde i Storbyerne med de overmaade mange Hindringer og Vanskeligheder, og skal de saa sulte for det daglige Brød ved Siden af, da bliver det dobbelt svært.

Venner i de store Kredse, I vil nok straks fende en stor Offer-gave, en rundhaandet Indremissions-gave til Samfundets Misjonstasje, at vi ikke skal lade Misjonsarbejdere sulte for Livsophold uden deres Gerning i Herrens Vingaard.

Herren elsker glade Givere. G. B. Christianesen.

Mormonismen.

Følgende Udsklip af „Kristeligt Dagblad“ for 21. August vil sikkert modtages med Interesse af „Danstieren“'s Læsere, særlig af alle, som er interesserede i Misjonen mod Mormonismen.

Udvalget for Mormonismisjonen, d. v. s. for den dansk-lutheriske Misjon blandt vore Landsmænd i Utah, havde den 1. August et Møde i Aarhus.

Foruden at drøfte Misjonen i Utah, og hvad der kunde fremme den, plejede man Raad om, hvorledes Mormonerne's Agitation bedst kunde modarbejdes herhjemme.

Efterretninger i danske og norske Glæde for et Par Maanedebiden gik nemlig ud paa, at det i Forvejen store Tal af Mormonpræster, som sædeds her i Landet, vil blive — eller allerede er blevet — hberligere for-øget. Tallet paa Mormonpræster i Standinavien skal nemlig nu sættes op til 600.

Et Arbejde, der paa Forhaand op-løser Folk om, hvad Mormonismen virkelig er, synes at være det bedste Bærn imod Mormonstræernes Besværelser.

Udvalget paatanter derfor at ud- vende en Mand, der samtidigt med at arbejde for Misjonen i Utah kan søe et Oplysningsarbejde. Han skal være berette Landet paa lignende Maade som Pastor Grimodt Møller, nu ved Johanneskirken i Aarhus, gjorde forrige Sommer og Efteraar.

Lillige vil man søge at virke ved Udvalget af fortættede Tryk-fæger, saaledes benyttende den Frem-gangsmaade, som Mormonerne selv betjener sig af.

Udvalget agter i den Anledning at omsende Pastor Grimodt Møllers lille Skrift „Hydeblad mod Mor-monismen“ til alle Landets Præster med Anmodning om at virke for en vid Udredelse af det. Det lille Skrift er nemlig netop affattet med faadant Formaal for Øje og giver i korte, snappe Punktter Vejledning i Spørgs-maal og Besværelser i Hænde mod Mor-monernes Løgne.

Mormonerne's Vietsomsed her i Landet er jo egentlig fuldstændig grundlovsstridig, idet de kommer her som Agenter for en Religion, der ved at lære, at Herkoneri er et gud-dommeligt Bud og et af de allerdivig-ligste, forlunder en Lære, som efter de her i Landet godkendte Moral-begreber, strider mod Sædeligheden.

De vore nemlig ikke alene Herkoneriet i Utah den Dag i Dag, men de lærer her i Landet Folk, at Herkoneriet er Guds Bille, men at man for Tiden maa afholde sig derfra paa Grund af Landets Love og af Straf for Politiet.

Enhver vil imidlertid kunde indse, at det med en faadant Fortvættelse kan ventes til enhver Tid ogsaa her i Danmark, at mormonist Herkoneriet vil blive øvet i Smug under Naastub af, at „man her adlyde Gud mere end Menneskene“.

Noget om Lykken og Begrebsforvirring.

(Af P. S. Vig.)

I. Det var da et fortætteligt lille Stykke, som stod i „Danstieren“ Nr. 61 om „Lykken“, og jeg er baade Redaktøren af Bladet taknemlig for, at han optog det, og Pastor Olsen taknemlig for, at han gjorde mig op-mærksom paa det, saa jeg fik det læst. Thi, sandt at sige, jeg havde ladet det, som saa meget andet, gaa mig forbi — uden at læse det.

Det er et fortætteligt lille Stykke, fordi det viser os bort fra at søge vor Glæde i alt det store og herlige, som de fleste Mennesker nu om Dage stræber efter, nemlig det udbordtes i Tine faldende, og viser os indad i vort eget Indre. Og det er fortætteligt ogsaa af den Grund, at jo mere arligt et Menneske vil gøre dette, desto mere vil det opbaade, at heller ikke der findes den sannde Glædens Kilde. Saa langt fra at være et Evangelium, er Stykket meget mere et Stykke Lob, som vil slaa den Selsk-sindsheds ihjel, som findes hos saa mange og under saa mange forskellige Former. — At dette Stykke skal stride imod Striftens Lære om Menneskets dybe Fordættelse, kan jeg ikke se. Meget mere vidner netop det, at der trods Synden findes saa meget (relativt) godt hos det faldne Menneske jo, ret sædet, om, hvor uhyre dybt Faldet er, og hvor umaan-delig stor den Frelse er, som Kristus er kommen for at bringe, ja har bragt. Men ogsaa Artiklen om Faldet og dets Følger er en Trostartikel, som ikke af sig selv er indlysende for den menneskelige Fornuft. —

Jeg mener derfor, at „Danstieren“'s Redaktør, til hvem det meste af Offens Stykke er rettet, bør være fri for Tiltaale i denne Sag, og jeg vilde kun ønske, at han fremdeles maatte være lige saa heldig som i dette Tilfælde ved Valget af de Styk-ker, han optager i Bladet.

II.

Derimod havde jeg lyst til at sige til Pastor Olsen, at det er saa sin egen Sag med at vilde gaa i Kætte med andre om Begrebsforvirring, naar man maaske selv i samme Aans-bdrag gør sig skyldig i det samme. — Ganste vist er det ikke hans Mening at vilde gøre det, derom er jeg forbis-set. Men den gode Mening frelser ingen, — heller ikke fra Begrebsfor-virring.

For nu ikke at tale længere i det afstrakte, lad mig saa sige, at Pastor

Olsen, samt kan langt fra er ene om det, er med til at bringe Begrebs-forvirring, idet han taler om, at „Lykken — — findes kun i Jesus Kristus, ham, der netop er Kærlig-hedens højeste Aabenbarelse, ja er Kærligheden selv.“ — Her er Be-grebsforvirringen, efter min Me-ning. —

Lad mig her saa Lov at gøre op-mærksom paa, at „Lykke“ er et helt ud hedenst Begreb. I Hædnin-gernes Tante var „Fortuna“ en Frue med et Overflødighedshorn i Haan-den og et Hjul under Fødderne samt et Nor. Hun styrede Stæbnen, ud-deltte sine Gaver, men var lunefuld. Det er i Modsetning her til, at den kristne Digter synger:

Lykkens lunefulde Spil leger ej med Sjæle, alting søjes som Gud vil, her er tragt at døale.

Med andre Ord: vort Liv er ikke det samme som at spille paa et Lyk-kehjul, men det staar under Guds Styrelse.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at Navnet „Lykke“ findes ikke i det nye Testamente. I Ap. G. 26, 2 siger Paulus til Agrippa: „Jeg agter mig selv lykkelig, at jeg i Dag skal forsvare mig for Dig“. Men det græske Ord, som er brugt, er det samme, som Herren bruger i Bjergræb-tenen, naar han siger: Salige er a. s. v. Og det viser ganske andre Ste-dere hen end til den hedenst Lykke eller Stæbne.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, hvorledes Folk, som har granflet over Sprogets Brug, bestemmer „Lykke“, „Held“ o. s. v. Saaledes siger f. Eks. P. C. Müllers Dansk Synonymit: „Lykke er alt det, som et Menneske tør ønske. Held er det, han kan haabe. Lykke er derfor kun i det højeste en Frugt af Andfald; Held derimod kan være en Virkning af Planer. Der hører Lykke til at blive rig uden Arbejde og Stræbsomhed; men ved noget Held kan en arbejdsom Mand blive rig.“

Med andre Ord: „Lykken og det tilkædte hører nær sammen.

Anvender vi nu dette paa Kristendommen og paa Udtrykker: „Lykken findes kun i Kristus Jesus“, — saa kan enhver se, at „Lykke“ her staar enslydigt med „en Gave af Lykken“, eller da Frugten, Virkningen af den-ne Gave, saaledes som vi saa tit bruger det i vort Sprog. Men, naar man ved, hvor Begrebet Lykke stam-mer fra, og naar man ved, hvorledes det sædvanlig bruges i Sproget, saa er der noget, som siger en, at her er noget, som ikke er rigtigt. Striften siger: „Men Guds Naadegave er ei evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre“ (Rom. 6, 23). Men det evige Liv er ikke en tilfældig Gave, som nogle flumper til at faa, andre derimod ikke. Nej, denne Gave stantes, ifølge en bestemt Raadslutning af Gud, til hver den, som tror. Og dem, der tror, er ikke kommen tilfældig til det; thi det sker ifølge Guds „vældige Krafts Virksomhed“ (Ephes. 1, 19). Derimod kan man nok tale om Kristendommen som en „Lykke“, for saa vidt som den er en uforjænt Naadegave.

Dog skal det villigt indrømmes, at „Lykke“ og „lykkelig“ er gaaet saaledes over i Sproget, at man vanskel-ig kan undgaad at bruge dem. Lad os da bruge det om Ting, som det kan bruges om uden Misforstaaelse. Men skal vi tale som Guds Ord, saa er det vist bedst ikke at tale om Kristendommen og Livet i Gud som en Lyk-ke. — Jeg ved nok, at Broderen synger:

O Kristi Kors, min Lykke og skønne Arbejde, Guds Kirkes gyldne Smykke og dejlige Jubel. —

Men, selv om jeg nok kan se, at „Lykke“ her behøver saa meget som Glæde eller Genstand for Glæde, saa mener jeg alligevel, at „Kristi Kors“ og „Lykken“ viser hen til meget for-stellige Kilder.

Hos Kristus Jesus i Troen paa hans Korsets Død og det Korsens Ord findes ikke Lykken, men Salig-heden. — Men jeg maa, inden jeg rutter, saa Lov til at sige, at noget af det, Mennesket sidst lærer, er at tale ret. Der blev vist en hel Del Ord i vort nyere Sprog, ogsaa gude-lige Sprog, haade det profaiste og poetiske, som nok kunde trænge til

Rettefæ. — Jeg kan saaledes ikke vide, om vi nu om Dage forstaaer ved „Omvendelse“ det samme, som f. Eks. det nye Testamente forstaaer derved. For gør vi ikke det, saa bringer vi jo kun Begrebsforvirring, jo mere vi prædiker det. — Det fore-tommer mig, at det nye Testamente bruger det i Præsens, men de fleste nu om Dage bruger det enten i Per-fektum eller Futurum — for deres eget Vedkommende at sige. Her er imidlertid ikke Stedet til næjere at undersøge den Sag.

III.

Ja, holdt nu lidt, jeg er ikke færdig endnu. Der var den Beskrivelse af Hellighed, som en Nutidens Forfatterinde har givet i følgende Ord: „Hellighed er en uendelig Medfølelse med andre.“ — Den er nu egentlig ubmærket, saa langt som den gaar, ifar da, hvis „Hellighed“ tages i Bet-dningen: Frugten af Hellighed, og Medfølelse tages lig Kærlighed. Det forekommer mig, at hun er kommen meget heldigere fra at sige, hvad Hel-lighed er, end Tilfældet er med man-ge Præster, som jeg har hørt. — Lad os her staae os frem. Hvad er Guds Hellighed? Vi lærer at svare her-paa: Gud er hellig, det er: han elsker det gode og haader det onde (Basklebs Statistikus). Men elsker han det gode, det vil sige: det, der er, som det skal være, saa maa han først og frem-mest elske sig selv, og være salig i sig selv. Men elsker han det gode, saa er det ogsaa det gode, der ikke blot er, som det skal være, men skal blive, som det skal være. Med andre Ord: han elsker Menneskene, som han har set i Kristus som frelse, før Verdens Grundbood blev lagt. Og som Føl-ge deraf haader han ogsaa alt det, som vil hindre deres Frelse, netop fordi han er hellig. Med andre Ord: Som den hellige elsker han Synderen, men haader Synden.

Men elsker han os som den hellige, saa har han netop uendelig Medfø-else med os. Det har han jo vist. Se Joh. 3, 16, hvor der netop er Tale om den hellige Gud.

Hvad er det troende Menneskes Hellighed?

Svar: den er dobbelt, nemlig den tilregne, som er fuldstommen, og den virkede Hellighed, som er en Frugt af den tilregne, men endnu i dette Liv ufuldstommen. Ifølge den til-regne Hellighed er vi befriede fra Synden, saa den ikke forbømmer eller beherster os, og har fuld Barneret hos Gud. Denne Hellighed ejer vi i Troen, om vi end ikke ser den eller føler den. Ifølge den virkede Hel-lighed, som fremgaar af Troen som dennes Frugt, lever vi som Guds Bærn og strider mod Synden („Gørre Faderens Bille, som er i Himlen“). Men det kan vi netop ikke gøre uden Kærlighed, heller ikke uden den Kærlighed, som er uendelig Medfølelse med andre. Det er denne uendelige Medfølelse med andre, som har drevet Misjonærerne, de sannde Misjon-ører, ud paa Hædnernes Vej og til Samaritanernes Bjer, og gør det ogsaa i vore Dage, — for nu kun at nævne en enkelt Ytring af denne Magt.

Jeg synes, at jeg stulder den utend-te Forfatterinde Tak for de Ord, der beskriver Helligheden som uendelig Medfølelse med andre. — Det er jo den, der møder os personlig i den Herre Jesus, og den, som ved den helligaand udgæves i deres Hjerter, som tror paa ham. Det er denne uendelige Medfølelse, vi stulder vor Frelser. Jeg mener: hans uendelige Medfølelse med os. Blot vi maatte mærke noget mere til den — ogsaa iblandt os; thi den er et af Besværelse for Verden paa, at vi har ankommet Guds Kærlighed i Jesus Kristus, vor Herre.

Præstefjoleknapper.

Da vi er bleven opmærksom paa, at det er vanskeligt at faa Præste-fjoleknapper, har vi besluttet at føre dem paa Lager i Danish Luth. Publ. House.

Prisen er for de store \$1.00 pr. Duffin og de smaa 80c. pr. Duffin, Netto Priser, frit tilsendt.

Knapperne er importeret fra Dan-mark, haandsjæt, af det bedste Silke og de bedste Knapper, som kan sø-bes i Danmark.

Danish Publishing House.

Blair, Nebr.

Soldaterminder.

Med Billedet: „S. M. Maj. Kong Christian den IX til Hest“ og en Del andre Ill. Udagnet af Kirkeelig Forening for Indre Misjon i Dan-mark. 136 Sider. Pris, i Omflag, 40 Cents.

En ny Bog.

Gaar dmissionær R. B. Clausen. Et Liv i Trostab. — Fortalt efter hans egne Meddelelser af M. Thomsen, Præst. 80 Sider, Pris, i Omflag, 60c.

Danish Publishing House.

Blair, Nebraska.

Cobblestones.

(By FATTIGMAND.)

XI.

A war game is played in Randersborg's court, The steel of the Danes misbehaved; The Holsteiner youths, who went warring for sport, Found here not the kind that they craved. And hundreds of hovels and many a hall, will nevermore shelter their warriors bold Who left to correct the depraved In Denmark.

Bewildered — half armed — the first of them fell, Like straws for the scythe in harvest, But now they are stirring, and thou-sands will tell Against scores in a mortal contest. The troops in the town have located at last The trouble which roused them out so fast. And the Danes are fighting their bra-For freedom. [vest

They file through the postern — get over the moat — The foes by the drawbridge come streaming. The fired castle sheds light abroad, The pikethrusts and swordstrokes are gleaming, Small hopes there is now for the dar-ling foe, Not heeding they cried for each man they slew. While the foes in rage are screaming — „Retribution!“

On the Gudena bridge sounds clatter-ing hoofs, The combatants pause making courses — Whose friends make astir? In a mo-ment the proofs Was presented as riderless horses — About a score — they were led by Sven — In a twinkling a troop of Ebbesen's men Spurred in on the hostile forces — For Comrades.

„All afoot to the bridge! — loose are the planks! When the riders have crossed, you throw them!“ Shouts Sven as he charges the enemy's ranks — They soon had the timbers below them. With increased vigor the riders now fought, And many a Holsteiner safety sought, I flight to the rear above them, At Randers.

A stir in the rear of the Holsteiner host — A shout of dismay draws attention — Count Gerard Esquire, or else his Ghost, Was acting beyond comprehension; He flounds on a lance point the Friar's head, The sight lames those he does not strike dead With an ax of ugly dimension — A broadax. —

He strides to where Sven with a master stroke Lays low the Knight that is leading, A few more Holsteiners helmets he broke, Then faces about in mock greeting — He opens his visor — they see who he is — And panic struck cry: „Mephistopheles! He is helping the Daues escaping Retribution!“

Black Wolly hangs on to Sven's stirrup shank, After hurling his horrible pennant, It strikes in the enemy's thickest rank, And unnerves them for fight at the moment. „Now onto the bridge every Ebbesen's swain!

It is better to run for to fight again, Than to fall with a simple triumph!“ Shouts Wolly. The bridge is soon gained — its timbers go down In Gudena's murky water — The enemy bated falls back to the town — No Leader — No Cause — They must scatter. Sven Trost and his Uncle embrace again, All doubts have vanished, they meet like men Who have learned to trust each other In crises. (To be continued.)